Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐξωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.— 17 | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ἰουνίου 1894 | Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 17

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 121]

ΙΕ'

Ἡ δεσποινὶς Μορδάς, ὑπακούουσα εἰς ἔνστικτον πολὺ φυσικόν, εἶχεν ἀφήσῃ νὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς μνήμης της τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον εἶχε προηγηθῇ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ρολάνδου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸ ὡμολόγει, εἶχε δυσαρεστηθῇ κατ' αὐτοῦ· ἀλλὰ πρὸς τί νὰ το συλλογίζεται ἀκόμη; αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο πολὺ πλέον δυσάρεστον;

Ἐν τούτοις εἶχε καὶ αὐτὸ τὴν ὠφέλειάν του καὶ ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν Εὐταχίαν διὰ νὰ ἐξαγάγῃ ἓν πρακτικὸν συμπέρασμα περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ σπουδάζῃ τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τῶν ὁποίων ἀνεστρέφετο καθημερινῶς. Μὲ τὴν θερμὴν καὶ ἰσχυρὰν αὐτῆς φύσιν, τὴν κλίνουσαν πρὸς τὸν ἐγωϊσμόν, δὲν ἔβλεπεν ἐν τῇ ἀναμορφωτικῇ αὐτῆς τάσει, παρὰ μόνον κακά. Ἀλλ' εἶχε καὶ αὐτὴ τὰ ἰδικά της, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ διορθώσῃ. Τὴν εἶχον διαφθείρῃ ὀλίγον τὰ ἐγκώμια καὶ οἱ ἔπαινοι, τοὺς ὁποίους ἤκουε καθημερινῶς ὑφ' ὅλων διὰ τὴν καλὴν τῆς οἰκίας διεύθυνσιν, καὶ μάλιστα οἱ ἔπαινοι τοῦ πατρός της. Ἤδη πρὸς αὐτὴν ἡ κυρία Μορδὰς ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται μίαν ἀμυδράν, μίαν ἀόριστον ζηλοτυπίαν. . .

Ἡ ριγηλὴ κρεόλη διῆλθε τὸν χειμῶνα ἐκεῖνον ἐν φυσικῇ πινι νάρκῃ· ἀλλ' ὁ ἐγκέφαλός της εἰργάζετο καὶ ἐνδομύχως ὑπέφερε πολὺ βλέπουσα ἑαυτὴν ἐντελῶς ἐκμηδενισθεῖσαν. Ἡ ἀπουσία τοῦ υἱοῦ της, περὶ τῆς ὁποίας παρετήρησεν ὅτι δὲν την εἶχαν συμβουλευθῇ εἰμὴ διὰ τὸν τύπον, συνεπλήρωσε τὴν ἐντὸς αὐτῆς γινομένην ἐπανάστασιν καὶ την μετεμόρφωσεν ἐξ ὁλοκλήρου. Τὴν κατέλαβεν ἡ μανία τῆς δραστηριότητος. Ἀφοῦ ἀνέγνωσε πολλὰ συγγράμματα οἰκιακῆς οἰκονομίας διαφόρων συγγραφέων, ἐσκέφθη νὰ τα ἐφαρμόσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, δίδουσα διαταγὰς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, χωρὶς αὐτὴ νὰ ἔχῃ τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τοῦ χρόνου, τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖ ἡ ἐκτέλεσις τῶν διαταγῶν. Οἱ μαθροι ἐπῆγαν νὰ τρελαθοῦν. Μίαν ἡμέραν ἡ Λίνα ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἂν καὶ ἦτο πολὺ διατεθειμένη νὰ κάμῃ ὅ,τι ἤθελεν ἡ κυρία της, τῇ εἶπεν ὅμως ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ γίνῃ σήμερον μπουγάδα εἰς τὴν Μανώλιαν, ἀφ' οὗ τίποτε δὲν ἦτο ἕτοιμον πρὸς τοῦτο.

«Νὰ σας 'πῶ, κυρία μου, ἐκρόσθεσεν εἰς τὸ τέλος. Δὲν πρέπει νὰνακατόνεσθε εἰς τόσα πράγματα. Θὰ ἐκάμνετε καλλίτερα νὰ ἐπιάνατε πάλι τὴν πολυθρόνα σας μὲ κανένα ἔμμορφο βιβλίο ἢ μὲ κανένα ἔμμορφο ἐργόχειρο καὶ νὰφίνατε τὸ σπίτι εἰς τὴν κωκωνίτσαν Εὐτυχίαν πού το διευθύνει τόσο καλά. Πρέπει νὰ της ἔστειλεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸ μυαλό της

«Τοῦ βάζει ἡ ἰδία ὀλίγην ἀπὸ ἐκείνην τὴν σκόνην» [Σελ. 131, στ. α']

ἡ κυρία που πέθανε, γιατι ὅλα τα κάνει σὰν κ' ἐκείνη . . .

— Εἶσαι ἀνόητη, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μορδάς. Φύγε ἀπ' ἐδῶ. Θέλω νὰ μείνω μόνη.»

Ἅμα ἡ μαύρη ἐξῆλθεν, ἡ δυστυχὴς Κοραλία ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Τῇ ἦτο πραγματικῶς πολὺ λυπηρὸν νὰ βλέπῃ ὅτι την ἔκριναν τόσον ἀνίκανον νὰ διοικῇ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου, τὸ ἐσωτερικὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶνε βασίλειον διὰ τὴν γυναῖκα — ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μὴ ἔχῃ ἄλλο σκῆ-

πτρον παρὰ τὴν κλεῖδα τῶν ἐρμαρίων...

Τὸ αἴσθημα τοῦτο το εἶχε δοκιμάσῃ ἀμυδρῶς ἄλλοτε, ὅταν ἔβλεπε καταγινομένας εἰς τὰ τοῦ οἴκου τὴν δεσποινίδα Θηρεσίαν ἢ τὴν κυρίαν Μπρεβάλ· ἀλλὰ το ἐδοκίμαζε τώρα πολὺ ζωηρότερον βλέπουσα πόσον κῦρος ἀπέκτα ὁλονὲν ἡ θυγάτηρ της, ἀκολουθοῦσα τὴν ἰδίαν ὁδόν. Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ γηραιὰ μαύρη, χωρὶς νὰ το ἐννοῇ, τῇ ἔδωκε τὸ τόσῳ σκληρὸν μάθημα, ἡ λύπη της ἔφθασε μέχρι παροξυσμοῦ καὶ ἐξεδηλώθη διὰ λυγμῶν.

Εἰς τὸ παράπλευρον δωμάτιον ἐλάμβανε χώραν ἐπίσης σκηνὴ δακρύων. Τὰ ἔχυνεν ἡ Λίνα ἐνώπιον τῆς Εὐτυχίας, παραπονουμένη διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ κυρία Μορδὰς την εἶχεν ἀποπέμψῃ διότι τῇ εἶχε παραστήσῃ μόνον ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνῃ μπουγάδα εἰς τὴν Μανώλιαν, ἀφ' οὗ δὲν ὑπῆρχον τὰ ἀπαιτούμενα.

«Πρέπει νὰ πάγω νὰ ἰδῶ τὴν μαμμὰ καὶ νὰ τὴν κάμω νὰλλάξῃ γνώμην εἶπεν ἡ Εὐτυχία, κινοῦσα τὴν κεφαλὴν ἀπροσδιορίστως. Καὶ μετέβη τρόντι εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός της.

Πόσον μελαγχολικὴ εἶνε σήμερον ἡ μαμμά, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Εὐτυχία, ἀπὸ τῆς θύρας ἀκόμη παρατηρήσασα τὴν στάσιν καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς κυρίας Μορδάς.

Ἡ νεᾶνις ἐδίστασεν ἀκόμη ἂν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰποχωρήσῃ, ὅτε ἡ μήτηρ της ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ την εἶδε :

« Τί θέλεις ; ἠρώτησε μὲ ὕφος ἐκφράζον δυσαρέσκειαν.

« Ἐρχόμουν νὰ σας 'πῶ ὅτι ἡ Λίνα εἶνε πολὺ λυπημένη διότι σας δυσηρέστησεν» ἀπήντησεν ἡ Πριγκήπισσα Ροζάλβα, κρίνουσα ὅτι ἡ στιγμὴ δὲν ἦτο κατάλληλος νὰ κάμῃ λόγον εἰς τὴν μητέρα της διὰ τὸ φλέγον ζήτημα τῆς μπουγάδας. Ἡ καλή της καρδία τῇ ὑπηγόρευσε τὴν ἀπάντησιν αὐτήν, ἦτο δὲ βεβαία ὅτι ἡ μαύρη δὲν θὰ την διέψευδε.

« Ναί, ἡ Λίνα μ' ἐλύπησε πολὺ » ὑπέλαβεν ἡ κυρία Μορδάς· « ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ μόνη· ὅλοι ἐδῶ μέσα με κάμνουν δυστυχῆ.

— Ὦ, μαμμά ! καλὲ τί λέγετε! ἀνέκραξεν ἡ Εὐτυχία, ριπτομένη εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μητρός της καὶ καταριλοῦσα αὐτήν. Ἀληθινὰ λοιπὸν πιστεύετε ὅτι ὁ μπαμπᾶς καὶ ἐγὼ εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ θέλωμεν νὰ σας προξενήσωμεν τὴν παραμικρὰν λύπην ;

— Δέν το κάμνετε βέβαια ἐπίτηδες· ἀλλ' εἶνε σκληρὸν νὰ συλλογίζωμαι ὅτι οἱ ὑπηρέται σχολιάζουν καί, τὸ χειρότερον, παραμελοῦν τὰς διαταγάς μου, διὰ νὰ ἐκτελοῦν μόνον τὰς διαταγὰς τὰς ὁποίας τοις δίδεις σύ. Ὁ πατέρας σου εὑρίσκει ἔξοχον ὅ,τι κάμνεις σύ, καὶ εἰς ἐμὲ δὲν δίδει καμμίαν προσοχήν, δὲν ἔχει καμμίαν ἐμπιστοσύνην. »

Ἡ Εὐτυχία δὲν ἤξευρε τί νὰποκριθῇ, ὅταν την ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἀμηχανίας της ὁ κωδωνίσκος τῆς ἐξωθύρας, ἀγγέλλων ἐπίσκεψιν.

— Ἴδέ, παιδί μου, ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποιὸς εἶνε.

— Μαμμά, εἶνε ἡ κυρία Μπρεβάλ.

— Πήγαινε κάτω νὰ την δεχθῇς καὶ ἔρχομαι κ' ἐγὼ ἀμέσως.»

Ἡ κυρία Μπρεβὰλ ἦτο μόνη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σπανίως συνέβαινε· σπανιώτερον ἀκόμη ἡ Εὐτυχία εὕρισκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ κατ' ἰδίαν μετ' αὐτῆς, ὥστε ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις τῇ ἐζήτησε συμβουλὴν ἐπὶ τῶν νέων δυσχερειῶν αἱ ὁποῖαι ἀνεφύοντο.

« Ἀγαπητόν μοι κοράσιον — εἶπεν ἡ παλαιὰ φίλη τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας, — πρέπει ἄνευ δισταγμοῦ νὰ ὑποχωρήσῃς πρὸ τῆς μητρός σου. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐπανακτήσῃ τὰ δικαιώματά της πρέπει νὰ τῇ ἔγινε πολὺ ἰσχυρά, ἀφ' οὗ δι' αὐτῆς ἀπέκτησε μίαν δραστηριότητα, τῆς ὁποίας τὴν ἐνομίζαμεν ἀνεπίδεκτον.

— Ἀτυχὴς δραστηριότης! ἐψιθύρισεν ἡ Εὐτυχία.

— Σοῦ φαίνεται, ὑπέλαβε μειδιῶσα ἡ κυρία Μπρεβάλ, διότι σὲ στενοχωρεῖ· ἀλλὰ δὲν εἶνε· αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶνε καλή, ὅπως πᾶσα ἐξέγερσις τῆς ἠθικῆς ἐνεργείας. Εἰς σὲ ἀπόκειται νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς δραστηριότητος αὐτῆς, νὰ την διευθύνῃς εἰ δυνατόν, διότι αἱ περιστάσεις εἶνε τοιαῦται ὥστε ἐξάπαντος πρέπει νὰ κρύπτῃς τὴν ὑπεροχήν σου. Συλλογίσου πόσον εἶνε δυσάρεστον διὰ μίαν μητέρα νὰ ἔχῃ νὰ παίζῃ δευτερεῦον πρόσωπον ἀπέναντι τῆς θυγατρός της! Τὴν κυρίαν Μορδὰς τὴν μετεχειρίσθησαν ἕως τώρα σὰν παιδὶ χαϊδεμένο καὶ αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ δυστυχία τῆς ζωῆς της. Ἀφ' οὗ λοιπόν, ἀγαπητή μου Εὐτυχία, ζητῇς τὴν συμβουλήν μου, θὰ σοι ἐπαναλάβω, ὅ,τι ἔλεγα συχνὰ καὶ εἰς τὴν θείαν σου, δὲν ἀρκεῖ διὰ μίαν γυναῖκα ἀληθῶς ἀφωσιωμένην, νὰ θυσιάσῃ τὴν περιουσίαν της, τὰς ὀρέξεις της καὶ τὴν ὑγείαν της χάριν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ· πρέπει, δοθείσης περιστάσεως, νὰ εἶνε ἱκανὴ νὰ θυσιασθῇ αὐτὴ ἡ ἰδία, νὰποβάλῃ πᾶσαν φιλαυτίαν, πάντα ἐγωϊσμόν. Κατ' ἐμέ, δὲν πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ δίδῃς σὺ διαταγάς. Νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι ἡ μήτηρ σου θὰ παραδέχεται ὅ,τι θὰ τῇ προτείνῃς, ἀλλὰ τὴν διαταγὴν τῆς ἐκτελέσεως αὐτὴ πρέπει νὰ την δίδῃ. Νομίζω ἄλλως τε ὅτι αὐτὸ ἔχει συμφωνηθῇ μεταξύ σας.

— Εἶνε ἀληθές, κυρία· ἀπεκρίθη ἡ Εὐτυχία. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ἡ μαμμά, εἰς μίαν στιγμὴν κοπώσεως, μοῦ εἶπε «Κάμε σὺ ὅ,τι θέλῃς.» Ἔκτοτε ἐνόμισα ὅτι εἰμπορῶ νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω. Ἂν ἡ μαμμὰ δὲν ἐλυπεῖτο δι' αὐτό, ἐγὼ δὲν θὰ δυσηρεστούμην διόλου, διότι εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν κατώρθωσα νὰ ἐφελκύσω τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν μαύρων καὶ νὰ ἔχω ἐπ' αὐτῶν τὴν ἰδίαν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ θεία Θηρεσία. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιξεν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ εἰσῆλθεν ἡ κ. Μορδάς.

«Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν, ἡ Εὐτυχία εἶπε πρὸς τὴν μητέρα της :

«Μαμμά, τί λέτε, ἡ Κατίνα δὲν εἶνε καλὴ πλύστρα ; Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ πέθανε ἡ κοϊμένη ἡ Βασιλική, σᾶς την ἐπρότειναν πολλὲς φορὲς ὡς ἀντικαταστάτριαν. Εἶνε πολὺ ἐνοχλητικὸν νὰ διδάσκῃ κανεὶς εἰς νέον πρόσωπον τὰ συστήματα τοῦ σπιτιοῦ. Ἂν ἠμποροῦσαμεν νὰ κάμωμεν ἐδῶ τὴν πλύσιν θὰ ἦτο πολὺ εὐκολώτερον.

— Καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό, ἀγαπητή μου ;»

Τότε ἡ πριγκήπισσα Ροζάλβα κατέδειξεν εἰς τὴν κυρίαν Μορδὰς ὅ,τι ἡ ἔπαυλις δὲν εἶχε τίποτε ἐκ τῶν χρησίμων εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν πραγμάτων. Συζητήσασαι δὲ τὸ θέμα παρεδέχθησαν καὶ αἱ δύο ὅτι ἐπαρουσίαζε πολλὰς δυσκολίας ἡ μετάκλησις πολλῶν συγχρόνως γυναικῶν, καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἔχουν νὰ κάμουν μὲ ἓν μόνον πρόσωπον. Οὕτω ἐκ συμφώνου τὴν ἑπομένην προσεκλήθη ἡ Κατίνα.

Οὕτω χωρὶς βιαίας σκηνάς, ἐγκατελείφθη τὸ σχέδιον τῆς μπουγάδας· διὰ τοῦ αὐτοῦ ἠρέμου τρόπου ἡ Εὐτυχία κατεπολέμησε καὶ ἄλλας θεωρίας τῆς κρεόλης· ἀλλὰ τῇ ἔκαμε τὴν χάριν νὰναγνώσῃ καὶ αὐτὴ τὸ περίημον ἐγγειρίδιον τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας. Ἐξ αὐτοῦ ἠρύσθη πολλὰ διδάγματα, τὰ ὁποῖα ἡ πεῖρά της τῇ ἐπέτρεψε νὰ ἐφαρμόσῃ· τοῦτο δὲ ἦτο θρίαμβος διὰ τὴν κυρίαν Μορδάς. Ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ ἡ τελευταία αὕτη ἦτο φύσει ἐπιδεξία, ὅταν ἐπεχείρει τι μετὰ ζήλου, τὸ ἐπετύγχανε. Διάφοροι λοιπὸν συνταγαὶ γλυκυσμάτων, καλῶς ἐκτελεσθεῖσαι, ἐπροκάλεσαν τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ συζύγου της ὁ ὁποῖος ἠγάπα — ὅπως δὰ ὅλοι οἱ ἄνδρες, — τὰ γλυκύσματα.

Οὕτω τὰ τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν διηύθυνον ἀπὸ κοινοῦ ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Μορδάς, ἐβάδιζον καλῶς. Ἡ Εὐτυχία κατέβαλεν ἔκτακτον φροντίδα διὰ νὰ μὴ ἀποδείξῃ ποτὲ εἰς τὴν μητέρα της πόσον ἐκοπίαζε διὰ νὰ συμβιβάζῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ φαίνεται πάντοτε ὅτι διοικεῖ κατὰ τὰς ἰδέας καὶ τὰς ἐμπνεύσεις ἐκείνης. Ἡ κυρία Μορδὰς ἦτο κατευχαριστημένη. Μίαν ἡμέραν εἶπε πρὸς τὴν Εὐτυχίαν : «Εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ μικρά μου πριγκήπισσα Ροζάλβα εὐχαριστεῖται πολὺ που δένμε βλέπει πλέον νὰ παίζω πρόσωπον βασιλίσσης ἐκπτώτου.»

Τὴν ἀστειότητα ταύτην συνώδευσε γλυκὺ μειδίαμα καὶ βλέμμα λάμπον ἐξ εὐχαριστήσεως. Ἡ Εὐτυχία, ἐνθυμηθεῖσα τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα την εἶδε νὰ χύνῃ μὲ τόσην πικρίαν, ἀντημείφθη δι' ὅλας τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας κατέβαλε διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν φαιδρὰν ταύτην ἁρμονίαν ὅλων τῶν καρδιῶν, τὴν ὁποίαν ἡ ζηλοτυπία τῆς κυρίας Μορδὰς ἐκινδύνευσε νὰ καταστρέψῃ διὰ παντός.

Εἶχον παρέλθῃ δύο ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας, τὸ δὲ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχε σχεδιάσῃ ζῶσα, ἀπέδωκεν ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα δὲν ἐτόλμα νὰ ἐλπίσῃ. Πλήρης τάξις ἐπικρατεῖ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ της· αὕτη ὅμως δὲν προέρχεται πλέον ἐκ τῆς θελήσεως ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐκ τῆς κοινῆς συνδρομῆς καὶ συμπράξεως ὅλων, κυρίων καὶ ὑπηρετῶν. Οἱ κύριοι δὲν ἔχουν ἰδέαν τῆς λογικῆς, μετὰ τῆς ὁποίας κρίνονται ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν των. Οἱ τῆς Μανωλίας, συνειθισμένοι εἰς τὸν κρεολικὸν βίον, δὲν ἐπέκρινον μεθ' ὅσης αὐστηρότητος θά το ἔκαμον λευκοὶ συνάδελφοί των, τὴν ἀφροντισίαν τῆς κυρίας Μορδάς· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν τώρα ἀπὸ τὴν μεταβολήν, ἡ ὁποία συνετελέσθη ἐν αὐτῇ, προπάντων διότι ἡ Εὐτυχία δὲν ἄφινε νὰ παρέλθῃ εὐκαιρία χωρὶς νὰ τοὺς την ὑποδεικνύῃ. Ἐν μέσον καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ κῦρος τῆς μητρός της.

Μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν Λίναν, ἡ ὁποία πολὺ ἐξεπλάγη διότι ἡ κυρία της, μολονότι τὴν προτεραίαν ἦτο ἀσθενής, ἠγέρθη ἐνωρίς, ἡ Εὐτυχία εἶπεν :

« Ἡ μαμμὰ ὑποσχέθη εἰς τὴν κόρην τῆς Βασιλικῆς νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τὸ παιδί της, ποῦ του πονοῦν τὰ μάτια. Ξεύρεις ὅτι κάθε πρωὶ πηγαίνει καὶ τοῦ βάζει ἡ ἰδία ὀλίγην ἀπὸ ἐκείνην τὴν σκόνην, ποῦ μ' ἐγιάτρευσε κ' ἐμένα, ὅταν ὑπέφερα ἀπὸ τὰ μάτια, καὶ τώρα ὁ μικρὸς εἶνε πολὺ καλλίτερα.

— Κ' ἐγὼ ξέρω νὰ φυσήσω μέσα 'στὰ μάτια αὐτὴ τὴ σκόνη, ἀπήντησεν ἡ Λίνα· γιατὶ ἡ κυρία δὲν κάθεται νὰ κοιμηθῇ ; Ἐγὼ πηγαίνω, ἂν θέλῃ.

— Ἀλλὰ σὺ ἔχεις δουλειὰ ἐδῶ.

— Τὴν κάνει ἡ Ἀριάδνη.

— Ναί, ἀλλὰ τότε δὲν θὰ κάμῃ τὴν δικήν της, παρετήρησεν ἡ Εὐτυχία. Καὶ ἡ μαμμά, ἡ ὁποία ξεύρει τί δουλειὰ κάμνει καθένας ἐδῶ μέσα, δὲν θέλει νὰ φέρῃ ἀνωμαλίαν. Γι' αὐτὸ λοιπὸν πηγαίνει μόνη της 'στὸ παιδί. Αὐτὴ λέγεται τάξις, ἀγαπητή μου Λίνα. Πρέπει νὰ ξεύρῃς νὰ την ἀκολουθῇς πάντοτε καὶ νὰ συμβουλεύσῃς καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας νὰ κάμνουν τὸ ἴδιο.

{Ἕπεται συνέχεια}

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

Ὁ ἀδελφὸς ἐπῆρε μίαν ἡμέραν τὴν ἀδελφήν του ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τῇ εἶπε:

— Ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ἡ μητέρα μας δὲν εἴδαμε καλὴ ἡμέρα· ἡ μητρυιά μας μᾶς κτυπᾷ κάθε ἡμέραν καὶ ὅταν πλησιάζωμεν εἰς αὐτήν μας διώχνει μὲ κλωτσιές. Μόνη τροφὴ ποὺ μας δίδει εἶνε ξηρὰ κομμάτια ψωμί. Τὸ σκυλάκι κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι εἶνε πλειὸ εὐτυχισμένο ἀπὸ μᾶς, γιατὶ τοῦ δίδει κάπου κάπου καὶ κανένα κομματάκι κρέας. Ἄχ ! νὰ τα εἴξευρε αὐτὰ ἡ καλή μας μητέρα ! Ἔλα γρήγορα, νὰ φύγωμε μαζί.

Ἔφυγον.

Καὶ κατ' ἀρχὰς ἤρχισαν νὰ τρέχουν πολὺ ταχέως· ἐφοβοῦντο τόσον πολὺ μήπως τους συλλάβουν. Συχνὰ ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ βεβαιωθοῦν μήπως τους καταδιώκει κανείς, μήπως ἡ μητρυιὰ ἔστειλε νὰ τους κυνηγήσῃ διὰ νὰ τοὺς βασανίσῃ καὶ πάλιν.

Ἀλλ' ἡ μητρυιὰ ἦτις ἦτο κακὴ νεραϊδα, εἶδε τὰ παιδία ν' ἀναχωροῦν καὶ κάθε ἄλλο εἶχεν εἰς τὸν νοῦν της παρὰ νὰ τα προσκαλέσῃ ὀπίσω· τὰ ἐμίσει πολύ.

— Πηγαίνετε ! εἶπε· πηγαίνετε ! Ἔτσι θὰ σας ξεφορτωθῶ μιὰ γιὰ πάντα· διότι θὰ μαγεύσω τὸ δάσος καὶ θ' ἀποθάνετε.

Ὅτε ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ εἶδον ὅτι ἦσαν πράγματι ἐλεύθεροι, ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους μὲ ἀγάπην, ἐπήδησαν ἀπὸ χαρὰν καὶ ἤρχισαν νὰ κυνηγοῦν πεταλούδας καὶ μελίσσας.

Ὁ δροσερὸς ἀήρ, ὁ ἀὴρ τῆς ἐξοχῆς ἐνέπνεε ζωηρότητα εἰς τὰ δύο παιδία. Ἔτρεχον δὲ φαιδρὰ καὶ γελῶντα. Συνέλεγον ἄνθη, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς εὐθυμίας των ἐλησμόνουν εἰς μίαν ἄκραν καὶ ἔπειτα συνέλεγον ἄλλα.

Καὶ ἦσαν εὐχαριστημένα καὶ ἐσυλλογίζοντο ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ ἀπέθανεν ἡ μητέρα των οὐδέποτε ἦσαν τόσον εὐτυχῆ.

Ἐν τούτοις ὁ ἥλιος ἔγινεν ὀλιγώτερον φλογερός. Ἡ σκιὰ τῆς ἑσπέρας ἤρχισε νὰ σκορπίζεται εἰς τὴν γῆν ἀφ' οὗ ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸν ὁρίζοντα καὶ αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες, τὸ πᾶν ἔγινε μελαγχολικὸν πέριξ αὐτῶν.

Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι πέπλος στακτόχρους ἐξηπλώθη ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, πέπλος γινόμενος πυκνότερος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Μεγάλη μαύρη γραμμὴ ἐξετείνετο πρὸ αὐτῶν· ἦτο τὸ δάσος· τὸ μυστηριῶδες δάσος μὲ τὰ μεγάλα του δένδρα, τοὺς ἀορίστους ψιθύρους του, τὸ δάσος εἰς τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εἰσῆλθον μέχρι τοῦδε. Ἐδίστασαν νὰ εἰσέλθουν· ἐφοβοῦντο . . .

Τώρα ὅτε ὁ θόρυβος τῆς ἡμέρας παρῆλθε· ἤκουον εὐκρινῶς τὸν ἐλάχιστον τριγμὸν τῶν κλάδων, τὸ ἐλαφρότερον πτερύγισμα· ἤκουον τὰ φύλλα νὰ ψιθυρίζουν ἀναμεταξύ των γλῶσσαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐνόουν.

Αὐτὰ δὲ ὅλα τὰ ὁποῖα ἕτερπον τὰ παιδία τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς νυκτὸς ἐνέπνεον εἰς αὐτὰ ῥῖγος. Συνεσφίγγοντο τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ μεγάλα δάκρυα τρόμου ἔτρεχον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των.

Ἐβάδιζον ὁλονέν. Τὸ μονότονον χ ο ύ, χ ο ὺ τοῦ νυκτερινοῦ αἰγηλιοῦ, τὸν ὁποῖον τοις εἶχον παραστήσῃ ὡς δυσοίωνον πτηνόν, ἦτο τὸ μόνον κελάδημα τὸ ὁποῖον ἀντήχει ὑπὸ τὸν μαῦρον ἐκεῖνον θόλον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐπροχώρουν μὲ βῆμα κατεσπευσμένον.

Ὁ φόβος μόνον ἐτάχυνε τὸ βῆμά των· οὐδὲν φῶς διεκρίνετο πουθενά· κῶνος πίτυος πεσὼν βαρὺς εἰς τὸ ἔδαφος, ἔκαμε τὰ παιδία νὰ ἐκβάλωσι κραυγὴν τρόμου.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρουν, αἱ δυσχέρειαι ηὔξανον· μόλις παρήρχετο ἓν ἐμπόδιον καὶ ὠρθοῦτο ἄλλο πρὸ αὐτῶν. Οἱ πόδες των ἤρχισαν νὰ αἱματόνουν.

Θηρία ἄγρια ὤρμων πρὸ αὐτῶν, καὶ ἔπειτα ἀπεκρύπτοντο εἰς τὸ πύκνωμα τοῦ δάσους καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον εἰμὴ ἡ λευκὴ οὐρά των τὴν ὁποίαν ἀνύψουν ἐπιχαρίτως.

Ἡ ἀγέλη αὕτη τῶν ἀγρίων θηρίων ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀκίνδυνα κουνέλια, ἀλλ' ὁ τρόμος τῶν δυστυχῶν παιδίων ἦτο τοιοῦτος ὥστε τὰ πάντα καθίσταντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των φοβερὰ καὶ φαντάστικά.

Μὲ ὅλα δὲ τὰ ἐμπόδια ἐπροχώρουν.

Ἐπροχώρουν δὲ τώρα πρὸς φωτεινὸν σημεῖον τοῦ δάσους, πολὺ ἀπομεμακρυσμένον ! Ἀλλὰ πόσος κόπος ἀπητεῖτο ἀκόμη πρὶν φθάσουν. Τέλος πάντων ἔφθασαν!...

Ἦτο διάστημα ἀνοικτόν, σχεδὸν στρογγύλον, ἐστρωμένον μὲ χλόην καὶ μὲ λεπτὴν πόαν. Περιεκυκλοῦτο πανταχόθεν ἀπὸ δένδρα, ὄχι ὅμως πυκνά, ἀλλ' ἀφίνοντα νὰ εἰσδύσωσιν αἱ γλυκεῖαι καὶ παρηγορητικαὶ ἀκτῖνες τῆς σελήνης.

Εἰς τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο μέρος περιεφέρετο ἓν ζῶον μεγαλοπρεπὲς μὲ ὑπερήφανον βάδισμα, καὶ πόδας λεπτοφυεῖς. Εἰς τὴν χαριτωμένην κεφαλήν του ἦτο φυτευμένον ὡραῖον μικρὸν δένδρον ἄνευ φύλλων.

Δὲν ἦτο μόνον· ἡ δορκὰς σύζυγός του εἶνε πλησίον του μὲ τὰ δύο τέκνα της, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς χλόης δίδει γάλα εἰς τὰ τέκνα της.

Τα παιδία ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν φοβοῦνται πλέον. Ἐνώπιον τῆς μητρὸς ἥτις προστατεύει τὰ τέκνα της, ἠσθάνθησαν καὶ αὐτὰ ἓν εἶδος προστα-

σίας. Ἡ ἀρσενικὴ δορκὰς καθὼς εἶδε τὰ παιδία προσεκάλεσεν αὐτὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ἄνοικτὸν ἐκεῖνο μέρος τοῦ δάσους καὶ τα ὡδήγησεν εἰς μέγα τι δένδρον τοῦ ὁποίου ὁ ἀπεξηραμένος κορμὸς ἦτο κοῖλος ἔσωθεν, μὲ ἐλαφρὰν δὲ φωνὴν ἔλεγεν, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰ παιδία, ν' ἀναβοῦν καὶ νὰ κοιμηθοῦν ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ φθάσουν, διότι τὸ ἄνοιγμα ἦτο πολὺ ὑψηλά, ἐγονάτισε διὰ ν' ἀναβοῦν εἰς τὴν ράχιν του.

Τοιουτοτρόπως ὑψώθησαν εὐκόλως μέχρι τοῦ ἀπροσδοκήτου καταφυγίου καὶ ἐστρυμώχθησαν καὶ οἱ δύο· ὅταν παρετήρησαν ἔξω ἡ δορκὰς εἶχεν ἐξηφανισθῆ εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπὸ τὸ κοῖλον τοῦ δένδρου, πόσα φοβερὰ πράγματα εἶδον μετ' ὀλίγον!...

Κατ' ἀρχὰς λύκοι ὀσφρανθέντες τὸ τρυφερὸν κρέας τῶν παιδίων περιεκύκλωσαν τὸ δένδρον δεικνύοντες τοὺς μεγάλους λευκοὺς ὀδόντας των ἑτοίμους νὰ καταξεσχίσωσι τὰ δύο ἀδέλφια.

Ἔπειτα ἦλθον ἀγριόχοιροι μὲ φοβεροὺς χαυλιόδοντας, ἐκβάλλοντες φοβεροὺς γρυλλισμοὺς καὶ ξέοντες μανιωδῶς τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου.

Τὰ παιδία ἠσθάνοντο νὰ φθάνῃ μέχρις αὐτῶν ἡ ἀγρία ἀναπνοή των· ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ βλέπωσι πλέον καὶ ἀπεκοιμήθησαν.

Τὸ πρῶτον κελάδημα πτηνοῦ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς των. Τὸ δάσος εἶχεν ἐξυπνήσει, ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰσέδυον διὰ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος.

Ἡ ἀδελφὴ εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν:

— Διψῶ, ἀδελφέ, καὶ ἀκούω ἕνα ρυάκι νὰ τρέχῃ κάπου ἐδῶ.

—Ἔλα, πᾶμε νὰ πιοῦμε!

Ἐπήδησαν ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ ἔτρεξαν νὰ εὕρωσι τὸ ρυάκιον.

Πραγματικῶς ἐκεῖ πλησίον ἦτο, καὶ ἔρρεε διαυγὲς ἐπὶ τοῦ ἀργυροχρόου του ἄμμου καὶ ἔπειτα μὲ ἐλιγμοὺς ἐχύνετο εἰς σκιερὸν μέρος τοῦ δάσους.

Ἡ ἀδελφή, ἥτις τρέχει ἐμπρός, ἀκούει τὸ ρυάκιον νὰ ψιθυρίζῃ «ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερό μου θὰ γίνῃ τίγρις·» καὶ μετ' ὀλίγον δυνατώτερα πάλιν «ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερόν μου θὰ γίνῃ τίγρις!»

— Ὦ μὴ πίνῃς· μὴ πίνῃς! ἀναφωνεῖ πρὸς τὸν ἀδελφόν της, θὰ γίνῃς ἄγριο θηρίο καὶ θὰ με κατασπαράξῃς.

Ὁ ἀδελφὸς ὠπισθοχώρησε ἂν καὶ ἐδίψα πολύ· εἶπε μόνον:

— Θὰ περιμένω νὰ εὕρωμεν ἄλλο ρυάκι καὶ πίνω ἀπὸ 'κεῖ.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς ἄλλο ρυάκιον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἔκυπτε νὰ πίῃ ἡ ἀδελφὴ ἤκουσε ψίθυρον «ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερό μου θὰ γίνῃ λύκος· θὰ γίνῃ λύκος!»

Τότε ἡ ἀδελφὴ ἀνέκραξε καὶ πάλιν.

— Ὦ, σὲ παρακαλῶ μὴ πίνῃς, εἰδεμὴ θὰ γίνῃς λύκος· καὶ θὰ με φάγῃς.

Ὁ ἀδελφὸς δὲν ἔπιε, ἀλλὰ εἶπε:

— Θὰ περιμένω ἕως τὸ ἄλλο ρυάκι που θαῦρωμε· μὰ τότε ὅ,τι καὶ νὰ εἶνε θὰ πιῶ διότι δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ κρατηθῶ.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ τρίτον ρυάκιον, ἡ ἀδελφὴ ἤκουσε νέον ψίθυρον «ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερό μου θὰ γίνῃ ἐλάφι».

Στραφεῖσα δὲ εἶδεν εἰς τοὺς πόδας της ἓν μικρὸν ἐλαφάκι.

Ὁ δυστυχὴς ἀδελφός, ὅστις δὲν ἤκουσε τὸ ψιθύρισμα τοῦ ρυακίου ὥρμησεν μὲ φόβεραν δίψαν εἰς αὐτό, ἀλλὰ μόλις ἤγγισε τὸ νερὸν μὲ τὰ χείλη του ἐνόησεν ὅτι μετεμορφόνετο· ἠσθάνθη τὰ νῶτα του νὰ κυρτοῦνται, τοὺς βραχίονάς του νὰ ἐκτείνονται, τὸ στόμα του νὰ μεταβάλλεται εἰς ὀξὺ ρύγχος καὶ τὸ δέρμα του νὰ διατρυπῶσι ὡς καρφίτσες καὶ νὰ ἐξέρχωνται κονταὶ καὶ σκληραὶ κόκκιναι τρίχες.

Ἡ ἀδελφὴ ἐνηγκαλίσθη μὲ τοὺς δύο μικροὺς βραχίονάς της τὸ ἐλαφάκι καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἔπειτα ἐξέβαλε τὴν χρυσῆν καλτσοδέταν της, τὴν ἐπέρασεν εἰς τὸν λαιμόν του, ἔπειτα ἔκοψε σχοίνους, οἱ ὁποῖοι ἐφύοντο ἄφθονοι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔπλεξε σχοινίον καὶ το ἔδεσεν εἰς τὸ χρυσοῦν περιλαίμιον.

— Μή σε μέλῃ, ἐλαφάκι μου, εἶπε, σκουπίζουσα μὲ τὰ χείλη της τὰ δάκρυα τοῦ ἀδελφοῦ της τὰ ὁποῖα εἶχον μείνῃ ἐπὶ τοῦ ρύγχους του, μή σε μέλῃ, δὲν θὰ σε ἐγκαταλείψω ποτέ.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

[Κατὰ τὸ ρωσσικὸν τοῦ Ν. Σούρικωφ]

Σ' τοῦ χωριοῦ τὴν ἄκρη μιὰ καλύβα γέρνει,
καὶ σιμά της δένδρο τὰ κλαδιά του φέρνει,
ποὺ μὲ τὴ σκιά του ὅλη την σκεπάζει,
καὶ ἀπὸ τὴ ζέστη τοῦ ἡλιου τὴν σκιάζει.

Μοναχὴ 'κεῖ μέσα ὡσὰν ἐρημίτης
ἡ κυρὰ Μελάνια περνᾷ τὴ ζωή της.
Στὰ χωριὰ τὰ γύρω καὶ 'στὰ γύρω μέρη
τὴν κυρὰ γνωρίζουν καὶ παιδιὰ καὶ γέροι·

Ἔξαφνα σὲ σπίτι ὅταν ἀρωστήσῃ
ἕνας, καὶ ὁ ἄλλος πρέπει ν' ἀλωνίσῃ,
Πῶς τον ἄρρωστό του μόνο του νἀφήσῃ;..
'στὴ γρηὰ προστρέχει νὰ τον βοηθήσῃ.

Διόλου δὲν ἀρνειέται 'κείνης ἡ ψυχή της
καὶ ἀμέσως τρέχει ὡς σὲ συγγενῆ της.
Καὶ πολλὴ ἀγάπη τὰ παιδιὰ τῆς ἔχουν
καὶ γιὰ παραμύθια κάθε τόσο τρέχουν.

Μέσ' τὸ καλοκαῖρι δροσερὸ ἕνα βράδυ
ἀπὸ τὴ βοσκή του γύριζε κοπάδι.
Ἔπαυσ' ἡ ἀντάρα, τὸ χωριὸ σωπαίνει
κ' ἡ κυρὰ Μελάνια 'στὴν πεζούλα βγαίνει.

Σὰν τὴν εἶδαν πᾶνε τὰ παιδιὰ κοντά της
βγάζει καὶ μοιράζει δῶρα 'στὰ μικρά της.
Μὲ χαρὰ ἐκεῖνα τρέχουν καὶ τ' ἁρπάζουν
Τί φωνές, τί γέλια τὰ μικρὰ που βγάζουν.

Παρακάλια ἀρχίζουν 'ς τὴ γρηὰ συνήθη:
«Αἴ! κυρὰ Μελάνια, πές μας παραμύθι.
«Ἀχί ἐσεῖς μικρὰ μου σεῖς τὰ χαΐδεμένα
ὅλο παραμύθια θέλετ' ἀπὸ μένα.

Ἤξερα καμπόσα μιὰ φορὰ νὰ ποῦμε,
'γέρασα ἡ καϊμένη καὶ δὲν τα θυμοῦμαι.
Μὰ γιὰ τὴν ἀγάπη ποὖχετε 'ς ἐμένα
πρέπει, πρέπει ναὖρω νὰ σας 'πῶ κανένα.

Σὲ χωριὸ μεγάλο, εἶνε χρόνια δέκα,
κάτω 'κεῖ ἐζοῦσαν ἄνδρας καὶ γυναῖκα·
Ὡς χωριάτες εἶχαν ἀρκετὸ δικό τους
καὶ, τὰ εἶχαν ὅλα εἰς τὸ σπιτικὸ τους.

Δὲν εἶχαν ποτέ τους φτώχια δοκιμάσῃ
Ἕνα γυιό, τον εἶχαν Τῖτο ὀνομάσῃ·
Μονογυιὸς δὰ ἦτο παραχαϊδεμένος
κόκκινος σὰ ρόδο καὶ καμαρωμένος.

Τοὖχε μιὰν ἀγάπη ἡ καλὴ μητέρα
δὲν τοὖβγαζε 'μάτι νύχτα καὶ ἡμέρα·
Ἢ θὰ τόνε πλύνῃ ἢ θὰ τον κτενίσῃ
καὶ θὰ τον χαΐδεψῃ καὶ θὰ τον φιλήσῃ.

Κάθε καλοκαῖρι γύρω 'ς τὴν ἀλάνα
τὰ παιδιὰ σὰν 'παίζαν τὸ κρυφτό, τὴ μάνα...
Ἤθελε κι' ὁ Τῖτος μὲ αὐτὰ νὰ παίξῃ
ἡ μητέρα: «ὄχι· νὰ μὴ πᾷς, θὰ βρέξῃ.»

Ἄλλη φορὰ πάλι «νὰ μὴ πᾷς θὰ 'δρώσῃς
θὰ σε κάψ' ὁ ἥλιος» ἢ «θὰ μου κρυώσῃς.»

Σὰν γλιστροῦσαν πάλι τὸν χειμῶνα πέρα
τὰ παιδιὰ 'στὸν πάγο, ἔλεγ' ἡ μητέρα:

«Τῖτο μου, τί κρύο! σπίτι νὰ καθίσῃς
κι' ἀπ' τὸ παραθύρι κύτταζε, νὰ ζήσῃς.
Ὅταν θὰ σε χάσω πές μου τί θὰ κάνω
ἀπὸ τὴν πολλὴ μου λύπη θἀποθάνω.

Μὲ αὐτὰ τὰ χάδια ἀπερνοῦν οἱ χρόνοι
κι' ὁ μικρὸς μας Τῖτος ὅλο μεγαλώνει.
Ὅλα πάντα τἄχῃ ὅ,τι κι' ἂν θελήσῃ
καὶ καφτάνι νέο κι' ὅ,τι κι' ἂν ζητήσῃ.

Μὰ δουλειὰ καμμία ὅμως δὲ γνωρίζει,
μένει ξαπλωμένος... πάει καὶ γυρίζει...
Μιὰ φορὰ ὁ ἄνδρας λέγει θυμωμένος:
«Μὲ αὐτὰ τὰ χάδια θὲ νὰ βγῇ χαμένος

κάλλια νὰ τον μάθῃς μιὰ δουλειὰ νὰ κάνῃ
παρὰ νὰ μὴ 'ξέρῃ ἄλλ' ἀπ' τὸ σεργιάνι.
Σκέψου σὰν μας χάσῃ πῶς θὰ καταντήσῃ,
μέσ' 'στὴ ξένες πόρτες θὰ ψωμοζητήσῃ.»

Μὰ οὔτε ν' ἀκούσῃ ἡ γυναῖκα θέλει
τῆς φωνὲς ἐκείνου καὶ οὔτε την μέλει.
Ἔξαφν' ἀρρωστάει πέφτει 'ς τὸ κρεββάτι
ὁ μικρός, καὶ μέλι ζήτησε κομμάτι.

Ἔτρεξε νὰ φέρῃ μέλι καὶ του δίνει,
μὰ κρυολογάει κι' ἀρρωστᾷ κ' ἐκείνη.
Δυὸ ἡμέρες μόνον ἔπασχ' ἡ καϊμένη
καὶ τὴν τρίτ' ἡμέρα ἡ γρηὰ πεθαίνει.

Γρήγορα κι' ὁ γέρος ὕστερα πηγαίνει
καὶ ὁ Τῖτος μόνος εἰς τὸν κόσμο μένει.
Ὅ,τ' εἶχαν ἀφήσῃ οἱ γονεῖς τοῦ Τῖτου
Τῶφαγε, δὲν εἶχαν οὔτε τὸ ψωμί του.

Κεῖτετ' ὅλη 'μέρα, δὲν ἔχει νὰ φάῃ,
ὅμως πῶς νὰ ζήσῃ γιὰ ναὖρῃ δὲν πάει.
Τὸν 'λυπήθη τέλος ὁ γέρο Πορφύρης,
ἄνθρωπος μὲ γνῶσι, γέρος νοικοκύρης.

Συμβουλὲς εἰς ὅλους ὁ Πορφύρης δίνει
'στὸ χωριό, καὶ ὅ,τι τοὺς εἰπῇ θὰ γίνῃ.
Ἔρχεται μιὰ 'μέρα ἔξαφνα 'στοῦ Τῖτου
Συμβουλὲς ἀρχίζει σὰν νἄταν παιδί του.

«Πῶς τὰ πᾷς, τοῦ λέγει, μὲ τὸ σπιτικό σου
ἔχεις, Τῖτε, τάξι 'στὸ νοικοκυριό σου;»
Ἐπέναξεν ἐκεῖνος καὶ 'ς τὸ γέρο λέγει·
«Μόνο πίκρες ἔχω» κι' ἄρχισε νὰ κλαίγῃ.

«Ναί» ὁ γέρος λέγει «'στὸ χωριὸ μιλοῦνε
ἄσχημα γιὰ σένα καὶ δὲν σ' ἐπαινοῦνε.
Ἄκουσ' ὅ,τι ἔχω φθάνει με νὰ ζήσω,
τὸ δικό σου πάρτο, δὲν θὰ σ' τὸ στερήσω.

Ὁ πατέρας σ' ὅταν πέθαινε, 'ς ἐμένα
εἶπεν ὅτι πλούτη ἔχει που χωμένα.
Πάρε τὴν ἀξίνη πήγαινε νὰ σκάψῃς
μέσ' τὸν κῆπο κάπου πλοῦτο θὰ 'ξεθάψῃς.

Κάπου 'κεῖ τον ἔχει κρύψῃ ὁ κακομοίρης
σὰν τον 'βρῇς θὰ γίνῃς πλούσιος καὶ κύρης.
Πῆρε τὴν ἀξίνη πάει καὶ δουλεύει
Μέσ' 'στὸ περιβόλι σκάβει καὶ γυρεύει,

μὰ δὲ βρίσκει πλοῦτο σὲ κανένα μέρος
καὶ χαμογελάει ἥσυχα ὁ γέρος.
«Τὸν εὑρῆκες;» λέγει «Δέν τον ηὗρα [ὄχι!»
«—Ἄ τί κρίμα τάχα ποῦ χωμένο τῶχει.

«Δύσκολο λιγάκι εἶνε δὰ νὰ 'ποῦμε
ὅμως χωρὶς ἄλλο πρέπει νά το 'βροῦμε.
Ἔσκαψες τὸν κῆπο κάμε καὶ αὐλάκι
καὶ ἀπάνω σπόρο φύτεψε λιγάκι.

Λάχανα ὡραῖα θὲ νὰ ξεφυτρώσουν
ὅλοι 'ς τὸ χωριὸ μας θὰ τα παμαρώσουν.
Ἄρχισεν ὁ Τῖτος καὶ αὐλάκια κάνει
καὶ φυτεύει μέσα, λάχανο, ραπάνι....

Πέρνα τώρα, Τῖτε, ἀπ' τὸν κῆπο τοῦτο
'στὸ χωράφι πέρα γύρεψε τὸν πλοῦτο,
Πάρε τὸ ἀλέτρι ἄφες τὴν ἀξίνη
καὶ μὲ τ' ἄλογό μου ἡ δουλειὰ θὰ γίνῃ.

Πειὸ βαθειὰ τὸ χῶμα τὸ ἀλέτρι πιάνει
κ' ἔτσι τὴ δουλειά μας πειὸ καλὰ τὴν [κάνει.
Βγῆκε 'ς τὸ χωράφι ἄρχισε νὰ σκάβῃ...
Ἴδρωσεν ὁ Τῖτος, τὴ δουλειὰ δὲν παύει.

«Βρέθηκεν;» — «ἀκόμα» λέγει ὁ καϊ[μένος
—Ἄ τί κρίμα! τάχα ποῦ νἄνε χωμένος.
Δὲν πειράζει ὅμως μάλιστα συμφέρει
τόσα 'ς τὸ χωράφι ὠργομένα μέρη.

Πάρε μὲ τὴ σβάρνα τῶρα πέρασέ το
φέρε καὶ σιτάρι σπεῖρε κι' ἄφησέ το.
Γέννημα θὲ νἄβγῃ που θὰ το ζηλεύῃ
τὸ χωριό μας ὅλο καὶ θὰ το γυρεύῃ.

Καὶ ἀλήθεια βγῆκε σκάνιο σιτάρι
Ποῦ 'φερε 'στὸν Τῖτο τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι.
Ἔγιν' ἀπὸ τότε δουλευτὴς μεγάλος
'ς τὴ δουλειὰ κανένας δὲν τον φθάνει [ἄλλος.

Ἔκαμεν ὁ Τῖτος μὲ τὴν ἐργασία
σπιτικὸ μεγάλο καὶ περιουσία. . .»
Τέλειωσ' ἡ Μελάνια τὴ διήγησί της
τὰ παιδιὰ χαΐδεύει μ'ὅλη τὴν ψυχή της.

«Μὰ τὸ βιὸς ἐκεῖνο ποῦ ἦταν κρυμμένο»
τὰ παιδιὰ ρωτοῦνε· «ἔμεινε χαμένο;»
«Βρέθηκε, τοὺς λέγει: Εἶν' ἡ ἐργασία
ποῦφερε τὰ πλούτη καὶ τὴν εὐτυχία.

Μάθετε, παιδιά μου, ὅτι θὲ νὰ 'βρῆτε
τὰ καλὰ τοῦ κόσμου ὅταν ἐργασθῆτε.

ΠΑΝ. ΤΕΛΗΣ

ΠΙΚΡΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

Ὁ Πέτρος ἦτο δέκα ἐτῶν· ἦτο ἔξυπνον παιδί, ἀλλ' ἠγάπα πολὺ νὰ πειράζῃ τὸν κόσμον. Ἡ μεγαλειτέρα του εὐχαριστησις ἦτο νὰ κ ά μ ν η ἀ σ τ ε ῖ α εἰς τοὺς συμμαθητάς του, εἰς τοὺς ὁμηλίκους του καὶ εἰς ὅλα τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα περιέπιπτον εἰς τὰς χεῖράς του.

Οὐδὲ ἡ Ἄρτεμις, ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Πέτρου ἦτο ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὰ πειράγματα αὐτά. Πολλάκις την ἔκαμε νὰ χύσῃ πικρὰ δάκρυα κόπτων τὰ μακρὰ καὶ κατσαρὰ μαλλιὰ τῆς μιᾶς κούκλας της, διὰ νὰ ἰδῇ, ἔλεγε, ἂν θὰ φυτρώσουν γρήγορα, ἢ ἐκρέμα τὴν ἄλλην εἰς τὸ δένδρον διὰ νὰ ἰδῇ ἂν θὰ φωνάξῃ. Μίαν φορὰν μάλιστα ἐβύθισε τὴν κεφαλὴν τῆς ὡραιοτέρας της κούκλας εἰς τὴν μελάνην διὰ νὰ την κάμῃ ἀ ρ α π ί ν α ν.

Ἐν τούτοις ὁ Πέτρος ἠγάπα τὴν ἀδελφήν του καὶ ἀφ' οὗ την ἐλύπει τοιουτοτρόπως την ἐφίλει καὶ την ἐθώπευε διὰ νὰ στεγνώσῃ τὰ δάκρυά της.

Ὁ Πέτρος ἠγάπα καὶ τὴν μητέρα του πολύ, καὶ ἐκάστην πρωΐαν, τακτικά, ὑπέσχετο εἰς αὐτὴν ὅτι δὲν θὰ κάμῃ πλέον τὸ σφάλμα ἐκεῖνο. Ἀλλὰ φεῦ! ταχέως ἐλησμόνει τὰς ὑποσχέσεις του καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ οὐδὲ τὰς ἐσυλλογίζετο πλέον.

Ὁ Πέτρος διωρθώθη ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά του διὰ πικροῦ μαθήματος.

Ἐκάστην Πέμπτην παρέδιδεν εἰς αὐτὸν μάθημα ζωγραφικῆς εἷς ζωγράφος, φίλος τοῦ πατρός του. Ἡμέραν τινα ὁ πῖλος τοῦ ζωγράφου ἔγινεν ἔξαφνα ἄφαντος, ὁ δὲ καλλιτέχνης ἔχασεν ὁλόκληρον τέταρτον ὥρας διὰ νὰ τον εὕρῃ· τέλος εὗρεν αὐτὸν κρυμμένον εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ἐτράβηξε τὸ αὐτὶ τοῦ Πέτρου, τὸν ὁποῖον εὐλόγως ὑπέθεσεν ὡς αἴτιον τῆς ἀποκρύψεως τοῦ πίλου.

Τὸ παιδίον δυσηρεστήθη μεγάλως διὰ τὴν τιμωρίαν· ἀντὶ δὲ νὰ συναισθανθῇ τὸ σφάλμα του, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν διδάσκαλόν του διὰ τὴν τιμωρίαν ἐκ τῆς ὁποίας ἔγιναν κόκκινα τὰ αὐτιά του.

Τὴν ἑπομένην Πέμπτην ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ καθηγητοῦ ὁ Πέτρος κατέβη κρυφὰ κρυφὰ καὶ ἔδεσεν ἓν σχοινίον ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο τῆς τελευταίας βαθμίδος, μεθ' ὃ ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε εἰς τὴν τράπεζαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐζωγράφει.

Ἐν ᾧ δὲ προσεποιεῖτο ὅτι κάτι ἐσχεδίαζε, ἐγέλα συλλογιζόμενος τὴν πτῶσιν τοῦ δυστυχοῦς ζωγράφου· τὸν ἐφαντάζετο ἐξηπλωμένον εἰς τὴν κλίμακα, σηκονόμενον βραδέως καὶ τρίβοντα τὰ πονεμένα μέλη του. «Αὐτιά μου, καϊμένα μου αὐτιά, θὰ εὕρετε ἐκδίκησιν,» ἔλεγε.

Ἐν τούταις παρῆλθον δύο, πέντε, δέκα λεπτά· ἡ σιωπὴ ἐξηκολούθει καὶ οὐδεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν. Ὁ Πέτρος ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ· δὲν ἦτο κακὸν παιδίον, ἠσθάνετο δὲ ἤδη τύψιν συνειδότος.

— Θεέ μου! εἶπεν ἔξαφνα μὲ τὸν νοῦν του, βλέπων ὅτι ὁ ζωγράφος, δὲν ἤρχετο, ἂν ὁ διδάσκαλός μου ἐπληγώθη, ἂν ἐσκοτώθη.

Ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ ταύτῃ ὁ μικρὸς ἔνοχος ὠχρίασε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ· ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ὁ φόβος καὶ ἓν ὀδυνηρὸν συναίσθημα τον ἐκράτουν οἱονεὶ δεσμευμένον. Ἐν τούτοις κεντώμενος ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας ὥρμησε πρὸς τὴν κλίμακα.

Καὶ τί εἶδε;

Τὴν μητέρα του, τὴν ἀγαπητήν του μητέρα τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπα, ὠχράν, ἀναίσθητον ἐπὶ τῶν μαρμάρων μὲ πρόσωπον αἱματωμένον. Αὐτὴ καὶ ὄχι ὁ ζωγράφος ἔπεσε θῦμα τοῦ σχεδίου τοῦ Πέτρου!...

Ἐνώπιον τοῦ θεάματος ἐκείνου τὸ παιδίον ἐξέβαλε σπαρακτικὰς κραυγὰς αἵτινες προσείλκυσαν ὅλους τοὺς ἐν τῇ

οἰκίᾳ· ὥρμησεν ἐπὶ τῆς μητρός του, τὴν ἐνηγκαλίζετο καὶ τὴν ἐφίλει προσπαθῶν νὰ ἐγείρῃ τὴν ζωογονήσῃ διὰ τῶν φιλημάτων καὶ τῶν θωπειῶν του.

— Μητέρα, μητέρα, ἐφώναζε, ἐγώ σε ἐσκότωσα. Τὸ σχοινί, τὸ σχοινί!

Τὴν πληγωμένην μετεκόμισαν εἰς τὴν κλίνην της· εἶχε πληγωθῇ βαθέως εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀφθόνως· ἐπὶ ὁλόκληρον ἑβδομάδα τόσον σοβαρὰ ὑπῆρξεν ἡ κατάστασίς της ὥστε ἐγενήθησαν φόβοι περὶ τῆς ζωῆς της· πυρετὸς φοβερός την κατέκαιε νύκτα καὶ ἡμέραν· δὲν ἀνεγνώριζε κανένα, οὐδὲ αὐτὸν τὸν Πέτρον, ὅστις γονυπετὴς εἰς τὸ πλευρόν της δὲν ἔπαυε ζητῶν συγγνώμην.

Ἔγινεν ἀνάγκη ν' ἀποσύρωσι τὸ παιδίον ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς· ἐφ' ὅσον δὲ ὑπῆρχε κίνδυνος ὁ μικρὸς ἔνοχος ἐφαίνετο ὡς τρελλός. Τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ λογικόν του ἐπανεῦρεν ὅτε ἡ ἀσθενὴς συνῆλθε καὶ ἐν μέσῳ ἀσπασμῶν καὶ δακρύων εἶπεν ὅτι τὸν συγχωρεῖ.

Ἡ μήτηρ τοῦ Πέτρου ἐντελῶς ἰατρευθεῖσα ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸ κάθημα, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ τὴν θανατώσῃ. Ὁ Πέτρος διορθωθεὶς διὰ τοῦ πικροῦ τούτου μαθήματος, ἔγινε τὸ φρονιμώτερον παιδὶ τοῦ κόσμου. Ἂν ποτὲ δὲ κακή τις ἰδέα διέλθῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του, παρατηρεῖ τὴν ὀυλὴν ἥτις ἔμεινεν εἰς τὸ μέτωπον τῆς μητρός του, κύπτει τὴν κεφαλήν του καὶ . . . ἐνθυμεῖται!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΤΗΝΑ;

Ἡ Λουκία ἐταξείδευε μετὰ τοῦ πατρός της ἀπὸ Βρασιλίας εἰς Χιλήν. Αἱ ἀναγνώστριαι τῆς Διαπλάσεως, αἱ ὁποῖαι εἰξεύρετε γεωγραφίαν, δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι διὰ νὰ ὑπάγῃ τις ἀπὸ τὸ Ῥίον Ἰανέϊρον εἰς τὸ Βαλπαραΐσον πρέπει νὰ παρακάμψῃ τὸ ἀκρωτήριον Χόρν.

Τὸ πλοῖον ἦτο μέγα καὶ ὡραῖον καὶ ἡ Λουκία ἠσθάνετο μεγίστην χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, διότι ἠγάπα τὴν θάλασσαν καὶ δὲν ἐφοβεῖτο τὴν βοὴν τῶν κυμάτων καὶ τὴν τρικυμίαν.

Ἐντὸς τοῦ πλοίου εἶχεν ἡ Λουκία πολλοὺς φίλους μάλιστα δὲ γέροντα ναύτην, ὁ ὁποῖος ἀπεκρίνετο μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις της. Διότι ἡ φίλη μας ἦτο φιλομαθὴς καὶ πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ἡ φιλομάθεια ἑκατονταπλασιάζεται εἰς τὰς ἐκδρομὰς καὶ εἰς τὰ ταξείδια.

Ἡ Λουκία ἐγνώριζε τοὺς γλάρους καὶ τὰ ἄλλα θαλάσσια πτηνά· ἀλλ' ἐκεῖνα ἦσαν μηδέν, παραβαλλόμενα πρὸς τὰ μεγάλα πτηνὰ τὰ ὁποῖα ἔβλεπεν ἱπτάμενα ὑπεράνω τῶν κυμάτων πέριξ τοῦ ἀκρωτηρίου Χόρν. Ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων τινὰ μὲν ἦσαν κατάλευκα καὶ τὰ πτερά των ἐφαίνοντο ὡς μετάξινα, τινὰ δὲ εἶχον τὰς πτέρυγας μελανοστίκτους καὶ τόσον μεγάλας, ὥστε ἐφαίνοντο πολὺ δυσανάλογοι πρὸς τὸ σῶμά των.

Τὰ μεγάλα ταῦτα πτηνὰ ἦσαν θαλασσοβάται, περιστεραὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου, διομήδειαι. Κατέβαινον δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ ἐπέπλεον ὡς οἱ κύκνοι καὶ αἱ πάπιαι, ἔκρυπτον τὴν κεφαλήν των ὑπὸ τὴν πτέρυγα καὶ ἀπεκοιμῶντο λικνιζόμενα ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Ἡ Λουκία ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ περίεργα ταῦτα πτηνά· εἶπε δὲ τὴν ἐπιθυμίαν της πρὸς τὸν φίλον της ναύτην.

— Τώρα ἀμέσως θὰ σας ψαρέψω ἕνα μεγάλο, εἶπεν ὁ γηραιὸς ναύτης μετὰ προθυμίας.

Ἠκούσατέ ποτε ὅτι τὰ πτηνὰ ψαρεύονται;

Ἐν τούτοις ἂς ἴδωμεν καὶ τὸ ἀνήκουστον τοῦτο θέαμα.

Ἡ διομήδεια ἀγαπᾷ καθ' ὑπερβολὴν τὸ χοίρειον κρέας. Ὁ ναύτης ἔκοψεν εἰς πέντε ἢ ἓξ τεμάχια μέγα τεμάχιον χοιρείου κρέατος καὶ ἔδεσε τὰ τεμάχια ταῦτα ἐπὶ σχοινίου κατ' ἀποστάσεις. Ἔπειτα δὲ κρατῶν τὴν μίαν ἄκραν αὐτοῦ, τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Μία διομήδεια ἡ ὁποία παρηκολούθει τὸ πλοῖον ὥρμησεν εἰς τὸ ὀρεκτικὸν δέλεαρ καὶ κατεβρόχθισεν ἀλλεπάλληλα τὰ τεμάχια τοῦ κρέατος, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ σχοινίον.

Τότε ὁ ναύτης ἀνέσυρε τὸ σχοινίον ἐλαφρά. Τὸ πτηνὸν δὲν ἐφαίνετο πρόθυμον νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν· ἀλλὰ καὶ τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ; Τὸ κρέας, οἱ κόμβοι τοῦ σχοινίου, δὲν ἤθελον νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ στομάχου της, ὅπου καλὰ ἐκάθηντο.

Μετὰ πολλὰς προσπαθείας καὶ τοῦ πτηνοῦ καὶ τοῦ ναύτου, ἡ διομήδεια ἀνεσύρθη εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου.

Ὁ ναύτης ἐκράτησε τὰς δύο ὑπερμεγέθεις πτέρυγας καὶ ἡ Λουκία ἐπλησίασε καὶ παρετήρει τὸ περίεργον πτηνόν· ἀλλ' ὅμως ἐφοβήθη πολύ. Ἡ διομήδεια ἔχει τῷ ὄντι ὄψιν φοβερά, διότι οἱ ὀφθαλμοί της εἶνε ζωηρότατοι καὶ τὸ ράμφος της ὀξὺ καὶ κυρτόν.

— Ὦ ἄφησέ το, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Λουκία πρὸς τὸν ναύτην, δὲν εἰμπορῶ νὰ το βλέπω.

Ἐὰν ἡ διομήδεια ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ψητὸν ὀρεκτικόν, ὁ ναύτης δὲν θὰ ἐπείθετο εἰς τὴν προτροπὴν τῆς μικρᾶς φίλης του· ἀλλ' ἡ διομήδεια πρὸς εὐτυχίαν της ἔχει κρέας κολὺ τραχύ, ἰγλοιῶδες καὶ δυσάρεστον· ὅθεν ὁ ναύτης την ἀπέλυσε ρίψας αὐτὴν εἰς τὸν ὠκεανόν.

Καὶ ἴσως τὴν ὥραν ταύτην ἔπτεται ἀκόμη ὑπεράνω τῶν παγωμένων ἐρημιῶν τοῦ ἀκρωτηρίου Χόρν! ΑΝ—Νὰ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΜΗΛΗΛΑΤΗΣ

Ἐν τινι συνοικίᾳ τοῦ Καΐρου κατῴκει φελλάχος τις μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τριῶν τέκνων του. Ὁ φελλάχος οὗτος, ἀνὴρ ρωμαλέος βραχύσωμος καὶ εὐτραφής, ἐκάθητο ὅλην τὴν ἡμέραν σταυροποδητὶ ἐπὶ τεμαχίου ψιάθου πεπαλαιωμένης ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου κομμιοφόρου καὶ παρὰ τὴν ὄχθην ρυακίου διαυγοῦς, ρέοντος δύο βήματα μακρὰν τῆς καλύβης του.

Ἡ γυνὴ αὐτοῦ πρόθυμος καὶ περιποιητικὴ ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὸ τσιμπούκι του εὐθὺς ὡς ἤθελεν ἐπιθυμήσῃ νὰ καπνίσῃ, ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὸ φαγητόν του εὐθὺς ὡς ἤθελε νεύσῃ πρὸς αὐτὴν ὅτι πεινᾷ, ἔφερε πρὸς αὐτὸν φλιτζάνι καφὲ τῆς Μόκας καυστικὸν καὶ ἀχνίζοντα, τὸν ὁποῖον ἔπινε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως καὶ ἡδονῆς ραφῶν διὰ τῶν συριζόντων χειλέων του.

Ἀλλὰ δὲν εἰργάζετο; Οὐχί· οὐδέποτε. Εἶχε λοιπὸν εἰσοδήματα, διὰ τῶν ὁποίων ἔζη αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του; Μάλιστα· εἶχε μικρὸν εἰσόδημα ἡμερήσιον. Τὸ δὲ κεφάλαιον ἐξ οὗ προήρχετο τὸ εἰσόδημα δέν το εἶχε κεκρυμμένον ὑπὸ τὴν γῆν, ἀλλὰ τοὐναντίον ὑψοῦτο ὑπὲρ τοὺς δέκα πόδας ἄνω τοῦ ἐδάφους. Ἦτο κεφάλαιον πολὺ φανερὸν μετὰ μικρᾶς ἀλλοκότου κεφαλῆς τὴν ὁποίαν ἐκράτει ὑψηλὰ ἐπὶ σώματος ἔχοντος τέσσαρας στομάχους, μακροὺς πόδας καὶ ἕνα ὀδὸν ἐπὶ τῆς ῥάχεως.

Ἀλλ' ὅμως πᾶς τις ἐννοεῖ ὅτι ὁ κὺρ Σχασμπάν, ὁ ὀκνηρὸς οἰκοδεσπότης δὲν θὰ ἐκέρδαινε οὐδὲ ἕνα παρᾶν ἐκ τοῦ κεφαλαίου του, τὸ ὁποῖον θὰ ἐμηδενίζετο, ἐὰν δὲν εἶχε βοηθὸν καὶ σύντροφον δραστήριον καὶ φιλοπονώτατον.

Εὐτυχῶς ἡ οἰκογένεια εἶχεν ἀξιολογώτατον ἀντιπρόσωπον τῶν συμφερόντων της τὸν μικρὸν Μαχμούδ, ἑπταετὲς ἀνθρωπάριον, δραστήριον καὶ εὐφυέστατον.

Καθ' ἑκάστην λοιπὸν πρωΐαν ὁ Μαχμοὺδ περιελάμβανε τὴν κάμηλον καὶ ἦτο θέαμα περιεργότατον τὸ νὰ βλέπεις τὸ πελώριον ἐκεῖνο ζῷον τὸ βλακῶδες ἅμα καὶ μεγαλοπρεπές, ἑλκόμενον ὑπὸ τοῦ παιδαρίου τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε μειδίαμα εἰς τὰ χείλη καὶ τὸ βλέμμα ζωηρὸν καὶ ἀποφασιστικόν. Ἔξευρε δὲ ποῦ ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ κερδήσῃ περισσότερα. Μετεκόμιζεν ἐπίπλα, ξυλείαν, πέτρας, προϊόντα νεογύμφων, διάφορα προϊόντα. Καὶ δὲν ἦτο καὶ πολὺ

ἀπαιτητικός, οὐδὲ ἀκριβός. Ἀντὶ ἡμισείας δραχμῆς ἠδύνατο νὰ μετακομίσῃ βουνὸν ὁλόκληρον· ἐὰν δὲ ἠθέλετε ὑποσχεθῇ εἰς αὐτὸν μίαν δραχμὴν ἐξάπαντος θὰ ἠνάγκαζε τὴν κάμηλόν του νὰ δέλθῃ καὶ διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος.

Διότι τὸ ρητὸν τοῦτο τοῦ Εὐαγγελίου ἐννοεῖ τὸ ζῷον, τὴν κάμηλον καὶ οὐχὶ τὴν κάμηλον τὸ χονδρὸν σχοινίον. Ἡ κάμηλος ἐπὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο πολὺ συχνὴ ἐν Ἰουδαίᾳ ὅπως καὶ σήμερον, καὶ κατὰ τὰν βῆμα ἔβλεπέ τις πλείστας ὅσας καμήλους, εἶνε δὲ φυσικώτατον νὰ λάβωσιν οἱ ἄνθρωποι τότε τὴν κάμηλον ὡς ὅρον συγκρίσεως.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ κάμηλος τῆς Αἰγύπτου ἔχει ἕνα μόνον ὀδὸν· ὅθεν δύναται νὰ ὀνομασθῇ καταλληλότερον δρομάς. Τῆς δρομάδος διακρίνονται δύο εἴδη, ἡ δζαμὰλ ἥτις εἶνε ὑψηλή, ρωμαλεωτάτη καὶ βαρύπους καὶ την μεταχειρίζονται εἰς μεταφορὰν βαρυτάτων πραγμάτων· ἡ δὲ ἄλλη ὀλιγώτερον ὑψηλή, ὀλιγώτερον ὀγκώδης, θαυμασίας ἐυστροφίας ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Ἀράβων χατζίν, διότι συνήθως μεταχειρίζονται αὐτὴν οἱ χατζῆδες μεταβαίνοντες εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Ἡμέραν τινὰ βροχερὰν ὁ μικρὸς καμηλήλατης δὲν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ ἀγόγιον. Ἀφ' οὗ μάτην ἔμεινεν ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένων, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ οἴκαδε, κατηφὴς καὶ δακρύων· δύο μάλιστα δάκρυα καυστικώτατα καὶ πικρότατα κατεκυλίσθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ κατέβρεξαν τὴν ῥίνα του. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἀκούει φωνὴν δέκα βήματα μακρὰν του:

«Ἔ, Οὐαλέδ, ἔλα ἐδῶ!»

Ὁ Μαχμοὺδ ἐστράφη πρὸς τὴν φωνὴν καὶ εἶδεν ἀπέναντί του ὑψηλὸν Ἄραβα ἐνδεδυμένον ὡς ἐφένδην, ὅστις μετὰ φωνῆς ὀξείας καὶ λαρυγγώδους ἐπανέλαβεν:

«Ἔ, Οὐαλέδ, ἔλα ἐδῶ!»

Καὶ ταὐτοχρόνως τὰ δύο φύλλα μεγάλης τινος πύλης ἀνοίγονται καὶ φαίνεται ἡ πρόσοψις οἰκίας μεγαλοπρεποῦς, πρὸ της ὁποίας ἐξηπλοῦτο μικρὸς ἄλλα κυνὸς λειμὼν καταπράσινος μεταξὺ δύο πιδάκων.

«Ἔμβα, εἶπεν ὁ Ἄραψ πρὸς τὸν μικρὸν καμηλήλατην μετὰ τρόπου ἐπιτακτικοῦ.

— Ὁρισμός σου, εἶπεν ὁ μικρός, ἀλλά . . .»

Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἔδειξε τὸν ἀπεινὸν καὶ γιγάντειον σύντροφόν του.

«Καὶ αὐτό» εἶπεν ὁ Ἄραψ.

Εἰσῆλθεν ὁ καμηλήλατης ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς καμήλου του καὶ ἡ μεγάλη πύλη ἐκλείσθη.

Ἡ καρδία τοῦ μικροῦ ἔπαλλεν ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐξηστραπτον ὅτε εὑρέθη ἐντὸς τῆς αὐλῆς τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐξοχικοῦ μεγάρου τοῦ Ῥιζᾶ πασᾶ.

Ὁ Ῥιζᾶ πασᾶς εἶχε υἱὸν ὀκτὼ περίπου ἐτῶν, παιδίον πονηρότατον καὶ ἰδιοτροπώτατον. Καὶ ἠδύνατο μὲν ἴσως νὰ ἰσωθῇ τὸ στρεβλωθὲν τοῦτο μικρὸν δενδρύλιον ἐὰν ἡ ἀνατροφή του ἤθελεν ἀνατεθῇ εἰς χεῖρας δεξιάς· ἀλλ' ὁ πατήρ του διαμένων μακρὰν τοῦ Καΐρου ἕνεκα ὑπηρεσίας, ἠναγκάζετο νὰ τὸ ἀφήσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν τοῦ χαρεμίου του. Ὅθεν τὰ ἐλαττώματα τοῦ μικροῦ Ἰβραὶμ ὀσημέραι ηὐξάνοντο τεραστίως.

Καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἔχαιρον καὶ ἐμειδίων ὀνομάζουσαι αὐτὸ πασαδάκι, ἀλλ' αἱ δοῦλαι ὀσάκις ἤκουον τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦτο ὄνομα ἔτρεμον, διότι τὰ πρόσωπά των εἴξευρον τί ἤξιζεν ὁ τυραννίσκος οὗτος, τὸ κακότροπον πασαδάκι. Διότι, ἐπειδὴ δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ μαστίζῃ τὰς δούλας εἰς τὰ νῶτα καὶ τοὺς ὤμους, ἐμάστιζεν αὐτὰς κατὰ πρόσωπον· καὶ τὸ κουρμπάτσι του, τοῦτ' ἔστιν ἡ μάστιξ του, δὲν ἐχοράτευε. Καὶ ὅμως ἦτο παιδίον ἐλευθέριον καὶ γενναιόδωρον καὶ τούτου ἕνεκα οἱ δοῦλοι συνεχώρουν τὴν ὠμότητά του καὶ τὸ ἠγάπων ὅσον καὶ το ἐφοβοῦντο. Ἀλλ' ἀράγε ἐξ ἀγαθότητος καὶ γενναιοφροσύνης ἢ μᾶλλον ἐκ περιφρονήσεως ἔρριπτε τὰς λίρας κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνων τοὺς ὁποίους πρὸ μικροῦ εἶχε ξυλοκοπήσῃ;

Ὡς τὰ πλεῖστα παιδία τῆς τάξεώς του ὁ μικρὸς Ἰβραὶμ ἔπεσε θαυμασίως· πλειστάκις δὲ αἱ φίλαι τῆς μητρός του καθήμεναι εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης των, παρετήρουν διὰ μέσου τῆς λεπτῆς γάζης, ἥτις ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν των, παρετήρουν καὶ ἐθαύμαζον τὸν μικρὸν ἱππέα, ὅστις ἐκάλπαζε παράφορος ὑπὸ τὰς συκομωρέας τῆς Σουβράχ.

Μετ' ὀλίγον τον κατέλαβεν ἡ μανία τῶν δρομάδων καὶ ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας ἔτρεχεν ὡς παράφρων εἰς τὰς πεδιάδας τας πλησίον τοῦ Ἀλβασιέ.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Φ . .

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τινι ζαχαροπλασείῳ.

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Τί θὰ πάρῃ ὁ κύριος;

— Μηδέν.

— Τὸ θέλετε 'ς τὸ πιάτο, ἢ 'ς τὸ χαρτί;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παπαρούνας.

*

Εἰς ἓν μέγα γεῦμα ἐλησμόνησαν νὰ δώσουν φαγητὸν εἰς τὸν Μπεμπέ. Τὸ ἐσπέρας λέγει εἰς τὴν ἀδελφήν του:

— Ἐεύρεις, Νίνα, τὰ μεγάλα γεύματα ὁμοιάζουν μὲ τὰς ταχείας ἀμαξοστοιχίας. Εἰς τοὺς μικροὺς σταθμοὺς δὲν σταματοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σωσοῦς.

— Μαρούλα, δὲν το ἐξεσκόνισες τὸ πρωὶ αὐτὸ τὸ τραπεζάκι;

Ἡ Μαρούλα μειδιῶσα ὀλίγον εἰρωνικῶς:

— Πῶς δὲν το ἐξεσκόνισα! δὲν βλέπετε, κυρία, ὅτι δὲν εἶνε σημερινὴ ἡ σκόνη αὐτή; . . . εἶνε τόσον πυκνή!

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοκούλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, πολὺ διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνεργείας σου, ἀγαπητέ μου Δ. Πετραλιᾶ. Πῶς ἐλυπήθην διότι δὲν σε εἶδον ὅταν ἦλθες εἰς τὸ γραφεῖον. Τοῦτο μ' ἐλύπησε ἀκόμη περισσότερον διότι ἔμαθα τόσα καλὰ δι' ἐσέ. Τοὺς φίλους τοὺς ὁποίους μοι συνιστᾷς τους περιμένω ἀγυπομόνως.

Πολὺ καλά, φίλε μου Ι. Φαρμάκη, εἴμεθα σύμφωνοι· εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶσαι προσεκτικώτερος εἰς τὴν τήρησιν τῶν ὅρων τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἡ συγγνώμη σοι παρέχεται ἐξ ὅλης καρδίας.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι σοι ἀπαντῶ διὰ μιᾶς εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς σου, Ἀθρα τοῦ Ἐλικῶνος. Τοῦτο βεβαίως θὰ σ' εὐχαριστήσῃ ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον θὰ σ' εὐχαριστήσῃ, ὅταν μάθῃς ὅτι εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη μαζί σου. Ἡ τελευταία σου ἐπιστολή μοῦ ἤρεσε πολύ. Ἐκείνη ἡ ἐπίσκεψίς σου εἰς τὸ μικρὸν νεκροταφεῖον τοῦ χωρίου, αἱ πληροφορίαι ἃς ἔλαβες παρὰ τοῦ βοσκοῦ περὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀγωνιστοῦ Μήτρου εἶνε συγκινητικά. Ἡ διδασκάλισα τῶν ἐκθέσεων θὰ εἶνε πιστεύω πολὺ εὐχαριστημένη μαζί σου. Νὰ σου κάμω τώρα καὶ μίαν μικρὰν παρατήρησιν κρυφὰ κρυφὰ 'ς τ' αὐτί; Ἀφίνεις καὶ σου διαφεύγουν μερικαὶ ἀνορθογραφίαι, αἱ ὁποῖαι ἀσχημίζουν τὸ ὅλον, ὅπως κηλίδες μαρμάρινον ἄγαλμα.

Ὅ,τι κριθῇ κατάλληλον θὰ ὁημοσιευθῇ, Ν. Α. Κοντσουγιάννη.

Ὦ Χιῶν τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ τὰ δυστυχήματα διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶνε· τὸ ἄληθες κοθῆκόν μας εἶνε εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ συμπάθεια πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἡ φιλανθρωπία. Ἐπιστολάς σου λοιπὸν περιμένω μετὰ τὰς ἐξετάσεις.

Ἄ Παπαρούνα, Παπαρούνα! κάμνεις σὺ τὴν θυμωμένην ἐνῷ ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ἔχω παράπονα· διατί μετὰ τὴν ἀπάντησίν μου δὲν μοῦ ἔγράψες καθόλου; διατί δὲν ἔστειλες πλέον λύσεις; διατί δὲν ἔστειλες ἄλλης πνευματικὰς ἀσκήσεις ἀφοῦ αὐταὶ δὲν ἦσαν τόσον καλαί; ἔ! διατί; "Αν δὲν σε ἀγαποῦσα τόσον πολὺ θὰ ἤμουν ἀδυσώπητος, καὶ ἂν αὐτὸ τὸ Πουλὶ τὸ Ντουκεράτο δὲν ἦτο ἡ αἰτία που σ' ἔκαμε νὰ παραμελήσῃς φίλην που σ' ἔχει τὸ χαϊδεμένο 'της.

Ἀφοῦ ἐπὶ πενταετίαν ἤδη εἶσαι φίλος μου, καλέ μου Μεγάθυμε Κεφαλλὴν, βεβαίως γνωρίζεις ὅτι ἔργα τῶν συνδρομητῶν μου εἴτε πρωτότυπα εἴτε μεταφράσεις δὲν ὁημοσιεύω κατὰ γενικὸν κανόνα.

Ὦ Πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου, γράψε μου τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ταξειδίου σου.

Μὲ πολλὴν βίαν εἶνε γραμμένη ἡ κομψὴ ἄλλως ἐπιστολή σου, Καθαρὰ Καρδία· οὔτε πόθεν μοῦ την στέλλεις γράφεις οὔτε ἡμερομηνίαν.

Καὶ θέλει ἐρώτημα, φίλε Ἀλέξανδρε Πάλλη, ὅτι θὰ ἐπισκέπτομαι καὶ τὸν φίλον σου τακτικὰ ἂν μοῦ τον συστήσῃς, ὅπως ἐπισκέπτομαι καὶ σὲ καὶ ὅλους τους ἄλλους φίλους μου; Λοιπόν τον περιμένω.

Ἂν δὲ ἐθημοσίευσα τὸν στοιχειοθγρόφον σου καὶ τὸ παιδικὸν πνεῦμά σου, Εὐπολέμου Νύμφη, θὰ 'πῇ ὅτι δὲν ἦσαν καλά· στεῖλε μου λοιπὸν ἄλλα, ἴσως εἶνε καλλίτερα καὶ μοῦ ἀρέσουν.

Εἰς τὴν παράκλησίν σου ἀπαντῶ ὡς ἑξῆς, Μέλλον Ναύαρχε. Ἐὰν ἤμην βεβαία ὅτι θὰ

εἰσεπράττετο ποσόν τι ἄξιον λόγου θὰ ἤνοιγα κατάλογον συνεισφορῶν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν· ἀλλὰ φοβοῦμαι μή γίνῃ τι ἀνάξιον τοῦ σκοποῦ καὶ δι' αὐτὸ διστάζω. Μοῦ ἔρχεται δὲ ἡ ἰδέα νὰ κάμωμεν ἓν εἶδος δοκιμῆς. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ συνεισφέρουν ἄς το δηλώσουν ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς των, καὶ ἂν ἴδω ὅτι αἱ δηλώσεις εἶνε ἐπαρκεῖς, τότε προθύμως θ' ἀνοίξω κατάλογον εἰσφορῶν.

Ὄχι, *Ἀγριολοβίλουδόν* μου, δὲν θέλω μεταφράσεις ἀπὸ τὰ γερμανικόν, εἶσαι πολὺ liebenswürdig διὰ τὴν προσφοράν σου, ἀλλὰ δὲν δέχομαι κατ' ἀρχὴν ὅπως το εἶπα καὶ ἄλλοτε πολλάκις καὶ σήμερον τὸ λέγω ἀνωτέρω· κάμνεις ὅμως πολὺ καλὰ ν' ἀσχολῆσαι εἰς τὴν ὡραίαν γερμανικὴν γλῶσσαν. Μετὰ τὰς ἐξετάσεις λοιπόν.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου, *Σφγίξ*, δὲν εὑρέθη τὸ γραμματόσημον ὥστε σεῖλε τὰ εἰκοσιπέντε λεπτὰ ἀφ' οὗ ἔγινεν ἡ ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεως.

Καλὴ εἶνε ἡ περιγραφή σου, *Ἀφρικανικὲ Πάνθηρ*, τὸ ποίημα τοῦ φίλου σου ἔχει καὶ καλά, ἔχει ὅμως καὶ ἐλλείψεις· ἂς γράψῃ στίχους ὅταν τῷ περισσεύῃ καιρός.

Βεβαίως, βεβαιότατα εἶσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς, *ὦ Εὐαίσθητος Καρδία*. Σοῦ εὔχομαι ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις σου. . .

Ἡ καλή μου φίλη Πολυξένη Ν. Τρεπεκλῆ ἐκ τῆς Χαλκίδος ἤτις ἔπαθεν ἐκ τῶν σεισμῶν μοῦ γράφει: «Εἶνε δυνατὸν νὰ ἐρωτήσῃς μερικὰς συνδρομητρίας, αἰσθάνομαι ἀρά γε συγκίνησίν τινα ἀναλογιζόμεναι ὅτι ὅμοια φυλλάδια ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκουσι, μύρίσανται δονήσεις εἰς τὰ σεισμόπληκτα μέρη; ὁσάκις λαμβάνω τὰ φυλλάδιά σου ἀνὰ χεῖρας, αὐτὸ σκέπτομαι μακαρίζουσα αὐτὰς διότι δύνανται μὲ δοσὴν δρασιὰν θέλουσι καὶ εἰς τὸ ὑπερῷον ἀκόμη νὰ σε ἀναγνώσωσι· τοῦτο δέ σοί το λέγω διότι ἡμεῖς ψηνόμεθα κυριολεκτικῶς ἐντὸς τῶν παρακηγμάτων.» Δὲν ἐξεγείρουν τὴν συμπάθειάν σας αἱ γραμμαὶ αὗται;

Ἀφ' οὗ, *Δρόσος τῆς Πρωΐας*, τὴν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολὴν σου διέκοψεν ἡ ἐπίσκεψις τῆς θείας σου τὴν ὁποίαν εἶχες νὰ ἴδῃς τρεῖς μῆνας, σὲ συγχωρῶ διὰ τὴν σιωπήν σου καὶ περιμένω προσεχῶς ἐπιστολήν σου.

Ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 88 Λεξίγριφος, *Ἀτρόμητε Θαλασσομάχε*, ἠκυρώθη ὡς ἐσφαλμένος· οὔτε ἡ κάμπη λέγεται κάμβη, οὔτε ὁ Καμβύσης Καμπύσης. Ἰδοὺ ὁ λόγος!

Προτιμῶ τὸ *Χριστόφορος Κολόμβος*, φίλε Α. Π. Α.

Χιονοσκεπὴ Ὄλυμπε, ἐπιεικὴς εἶμαι πάντοτε πρὸς τοὺς φίλους μου, ἀλλ' ὅπως ἐγὼ το ἐννοῶ καὶ ὅπως δύναται νὰ εἶνε χρήσιμον εἰς αὐτούς.

Θὰ ἔλθῃ καὶ τῶν ἰδικῶν σου ἡ σειρά, *Μὴ μου ἄπτου*.

Στέλλε μου τακτικά, ὅπως ἀπεφάσισες, τὰς ἐντυπώσεις σου, *Βλαδίμηρε Μονομάχε*.

Ἂν κρίνω ἐκ τοῦ ποιήματός σου, *Ἴδεον τοῦ Φοίβου*, ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου εἶνε φλογερὰ ὅπως τὰ τόξα τὰ ὁποῖα ἔρριπτεν ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων τὸ πάλαι.

Λοιπὸν μετὰ τὰς ἐξετάσεις θὰ κάθεσαι ὑπὸ κάτω δένδρων καὶ ἐν μέσῳ ἀνθέων καὶ θὰ με ἀναγινώσκῃς, ἀγαπητή μου Ἐλπὶς Ἀναστασιάδου· μ' εὐαρέσει τὸ σχέδιόν σου.

Σὲ συλλυποῦμαι ἐκ βάθους, ἐκ βάθους καρδίας, *Μπάρμπα Δενάρδε*.

Τὰ δύο φύλλα 13 καὶ 14 τοῦ 93 σοὶ τὰ ἔστειλα, *Ἔλλην τοῦ Καυκάσου*, καὶ μοὶ ὀφείλεις 20 καπίκια.

Εὔχομαι νὰ περάσουν τὸ ταχύτερον αἱ ἀσχολίαι σου καὶ νὰ μου γράψῃς, *Ἀνδρεῖε Σουλιῶτα*.

Πόσον ἐλυπήθην διὰ τὴν λυπηρὰν ἀγγελίαν τὴν ὁποίαν μοῦ ἔφερεν ἡ ἐπιστολή σου *Ἀργεία, Τελέσιλλα*! Ὁ καϊμένος ὁ Περικλῆς!

Θὰ δημοσιεύθοῦν μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἐραστὰ τῆς Φύσεως*.

Γράψε μου χωρὶς ἄλλο τὰς ἐντυπώσεις σου περὶ τῶν ἀγώνων τοῦ «Παναχαϊκοῦ», *Ἐκηβόλε Ἀπόλλον*. Τὰς περιμένω.

Χαῖρε, *Αὐλίς*, διότι ἡ θεία σου διὰ τῆς μικρᾶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς ἐσώθη ἀπὸ τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον θὰ ὑφίστατο ἂν την ἐκτύπα ἡ ἐκ τῆς παρακειμένης οἰκίας ριφθεῖσα πέτρα.

Ἀνάπτυξέ μου εἰς ἄλλην ἐπιστολήν ὅτε τὸ ἀτμόπλοιον δὲν θὰ εἶνε πλησίον καὶ δὲν θὰ φοβεῖσαι μήπως δὲν προφθάσῃς, τὰς περὶ Ροβινσῶνος ἰδέας σου ἐκτενέστερον, *Λευκὸν Τριαντάφυλλον*.

Ἐγὼ οὐδέποτε θὰ σὲ λησμονήσω, *Εὔοσμον Κρίνον*, θὰ εἴμεθα διὰ παντὸς φίλαι!

Ἴσα ἴσα πολὺ εὐχαριστοῦμαι, *Χρυσῆ Πεταλούδα*, ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου καὶ ἀπὸ σέ. Γράψε μου ἂν ἐπέτυχες εἰς τοὺς διαλόγους ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Ἰουλίου ἐ. ἔ.)

318. Στοιχειόγριφος.

Εἰς ὄρη καὶ κοιλάδας ὁπόταν μ' ἀπαντήσῃς
Ἐλθὲ 'ς τὴν δροσερόν μου σκιὰν ν' ἀναπαυθῇς.
Μὲ τράχηλον πλὴν ἄλλον ἐκεῖ μή με ζητήσῃς·
Ἂν ἔχῃς νοῦν μ' εὑρίσκεις ἁπλῶς ἐὰν σκεφθῇς

Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδιμήρου τοῦ Μονομάχου.

319. Στοιχειόγριφος.

Τοῦ ὁδοιπόρου σύντροφος τὰ βάρη του βαστάζω.
Ὅσας ἀλλάζω κεφαλὰς τόσας μορφὰς ἀλλάζω·
Ἐνῷ μὲ μίαν κεφαλὴν μὲ βλέπεις νὰ στενάζω,
Μὲ ἄλλας φόνους προξεῖ ὦ καὶ λέοντας δαμάζω.
Ἀκέφαλος δὲ παντελῶς ἂν μείνω, ἀνυψοῦμαι
Εἰς Ὄλυμπον καὶ μὲ σεπτὸν διάδημα κοσμοῦμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ Ναυσιθέου τοῦ Θουκιδίδου.

320. Αἴνιγμα.

Εὐωδιάζει τ' ἀρσενικόν μου
Καὶ εἶνε πόλις τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολεμιστοῦ.

321. Πρόβλημα.

Γυνή τις χήρα ἐρωτηθεῖσα εἰς ποίαν ἡλικίαν ἀπέθανεν ὁ σύζυγός της ἀπεκρίθη· «Τοῦτο μὲν δὲν ἐνθυμοῦμαι, γνωρίζω ὅμως ὅτι, ὅταν με ἐνυμφεύθη, ἐγὼ μὲν ἤμην 20 ἐτῶν, αὐτὸς δὲ 30, τώρα δὲ ἔχω ἡλικίαν 62 ἐτῶν καὶ εἶμαι χήρα ἀπὸ 3 ἐτῶν». Εἰς ποίαν ἡλικίαν ἀπέθανεν ὁ σύζυγός της;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Ἑλικῶνος.

322. Παίγνιον.

```
      + + M + +
+ + + + I + + + +
      + + A + +
+ + + + + T + + + + +
      + + + I + + + +
      + + + + A + + + +
+ + + + + Δ + + +
          + H + + +
      + + + + Σ + + + + +
```

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται ὁριζοντίως τὰ ὀνόματα ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκουργου.

323—324. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἐντόμων.

1. Ὁ σκοπὸς τῆς ἀστυνομίας εἶνε ἡ τήρησις τῆς τάξεως ἐν τῇ πόλει.

2. Αἱ γραμμαὶ ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ εἶνε τρεῖς εὐθεῖαι, καμπύλη καὶ τεθλασμένη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

325—329. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

χεῖρες, πόλις, ἄλυτος, γάλα, ἀστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

330. Ἀντίθετα.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦσι γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων.

Πᾶν, νῆσος, ἄγγελος, πρωΐα, ἡμέρα, κάλλος, νεότης, ἐπιμελής, γέρων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐραστοῦ τῆς Φύσεως.

331. Λογοπαίγνιον.

Οἱ χωρισμοὶ δὲν εἶνε χωρισμοί.
Ἀλλ' αἱ ἑνώσεις εἶνε χωρισμοί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

332 Μεσοστοιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων ἑπτὰ νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης σχημάτισον νῆσον ἐκ τῶν Κυκλάδων.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Ἀρ. Κουτσουγιάννη.

333. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δεύτερα ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα τὸ ὄνομα *ἀρχαίου ῥήτορος καὶ σοφιστοῦ* Σικελιώτου.

1, Ναύαρχος Λακεδαιμονίων. 2, Πόλις τῆς Θράκης. 3, Μουσικὸν ὄργανον. 4, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 5, Δένδρον. 6, Μήν. 7, Ἀλιευτικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολοβίλουδου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7 Μαΐου ἐ. ἔ.

208. Ἐπιμέλεια (ἐπί, μέλι, α). — 209. Ρόμη, βρώμη. — 210. Κυβέλη, κυψέλη. — 211. Παπᾶς, πάπας. — 212. Εἰς τὴν λέξιν πόσος διακρίνομεν τὰς ἑξῆς πέντε ἀντωνυμίας: πόσος, ὅσος, σός, ὅς, ὅς. —

213.
```
      K
    A I E
  A I M O Σ
P A P Ω T I Σ
M E N A N Δ P O Σ
```

— 214.
```
  I
  A
A I Σ Ω
  Ω
  N
```

— 215. Εἶχε 32 δραχμάς. — 216-217. 1, Ἀνίβας. 2, Κίμων. — 218-220. 1, Ἥρα, ἄρα, ὅρα, οἶα, υἷας, οἶος, ποῦς, πόρος, Πάρις, Πάρις, Χάρις. 2. Λάρος, φάρος, φόρος, ἄρας, κῦρος, κύβος, Κύθνος, *κύκνος*. 3, Μύμμία, ἶα, οἶα, ὅρα, ἄρα, αὖρα, *σαῦρα*. — 221-225. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος λ σχηματίζονται αἱ λέξεις: Λαμία, Λύκων, Λοιμός, Γάλλος, σάλος. — 226-228. Τῇ προσθήκῃ τῆς συλλαβῆς μα σχηματίζονται αἱ λέξεις: μακάριας, ἄθυρμα, μαλακός, μάχαιρα. — 229. ΤΑΡΑΣ (1, ΚρήΤη. 2, ΕὐρώτΑς. 3, ΨωΡί. 4, Ἀθηνᾶ. 5, Ὄσσα). — 231. ΣΩΚΡΑΤΗΣ (1, ΣπίνοΣ. 2, Ὠρελῶ. 3, ΚονιάΚ. 4, ΡητωΡ. 5, Ἀθηνᾶ. 6, ΤωβΓ. 7, Ἡλιάκμων. 8, Σίσηρος). — 232. Ἡ πενία καὶ πρὸς τὰς τέχνας δεινοτέρους καὶ πρὸς τὸν βίον τεχνικωτέρους τοὺς ἀνθρώπους καθίστησιν. — 233. Μέγα κακὸν εἶνε ἡ μεγάλη πολυτέλεια.

~~ Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ *Ἐξωτερικοῦ*, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

~~ Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ κολὸ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1894—3717.